



12. szám.

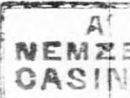
Martius 21-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.  
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—  
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtársuál.  
 Kiadóhivatal: Pest, barátok tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.



## Bécsi induló.



Már siess hazádba vissza Vertt seregem,  
 Nékem ez a bécsi klíma Nem nem egem,  
 A sok fránya Vorlagtól van Már melegem,  
 Jó, hogy itten nem fogták a Köpönyegem.

Bécs városát megtanítók Jól magyarul,  
 Megemlegetjük mi egymást Még fanyarul,  
 Megszavaztunk sok milliót Nagy hamarul,  
 Útunk most már hazafelé Majd kanyarul.

Egyik másik el is szökött Már eleve,  
 Volt, ki inkább lábát törte, S el se jöve,  
 Fót-tagoknak itt figurált Csak a neve,  
 Valamennyi fut, ha futhat Már lefele.

Összevesztünk, kibékültünk Egy keveset,  
 Megtámadtunk nagy vitézül Elleneket,  
 Azután megretíráltunk, Csak megesett,  
 Azt mondtuk, hogy mindig enged A nemesebb.

Puskát, kardot esataterén Mind ott hagyánk,  
 Árát majd megveszi rajtunk Kuhn nagyatyánk,  
 Kerülgettük, de hiába Válogatánk,  
 Utoljára csak mindenre Dolegatánk.\*)

Mit kívántunk, mind megkaptuk, Már semmi sincs,  
 A punktumot is rátette Jó Grivisics.  
 Most már aztán azt mondják, hogy Itt ne visits!  
 Talpra magyar! várnak otthon. Marsch haza, siecz!

K—s M—n.

\*) Miféle új szavakat csinál kend Márton, az akadémia tudta nélkül?

Szerk.

## Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!  
 No mig nimet így meg nem jarta, mint a  
 hogyan megjarta mivelünk.  
 Hat aszt gondolta szegin, hogy no mozd

gyünk kuruez magyarok a Biesbe; fogják kia-  
 balnyi nagyon: nem adunk, megtagadunk, nem  
 fizetünk: nincsen pinzünk. — Akor azutan ma-  
 gyarok labait spanyol esizmakba srofolnak, tal-

paít bieskiával hasogatnak, fejün baraczkma-  
gokat törögetnek, a míg kivalya, hova eldugta  
pinzít, elszanya magat fizetnyi, is megvaltya  
rabsagra jutot delegatusait nagy summa pin-  
zeken.

No de furesan jartak maguknak nimetek.

Ha ük montak: tizenkettő! mink aszt mon-  
tunk: huszonkettő! ha ük montak: österreichische  
Währung, mink montunk: dualistische Wäh-  
rung; az míg töb: ha ük akartak tartanyi Ro-  
maban kis követet, mink tartunk nagykövetet;  
ha ük puskat proponaltak, mink megszavaztunk  
nekik agyut; ha ük kirték szazezeret, katonat,  
mink atunk nekik miliomot; tartsa, a ki tugya;  
ha ük bevillogtak tiz perczent szelvinyadot,  
mink rahagyunk husz perczentet. Utolyara mar  
ök könyörögtek, hogy ne agyunk mar nekik  
töbet; elig mar, sok is mar! De hiaba. Fizesünk  
nimet! baratom nimet! Mozd mar bene va-  
gyunk loyalitazsban, mar mozd csak gyere ve-  
lünk. Nem ismersz te míg magyar embert, ha  
az egyszer neki dühödik, elkezdi jo ember le-  
nyi, az csak retenetezs!

Jaj, hogy könyörögnek mar edig izs bi-  
csiek, hogy ereszük elüket! De hat míg majd  
ha Pesten tartunk delegatiot, akor hogy fognak  
rimankonyi, hogy szökjünk el tülük! Nutzt  
nix. Mar öszeragaszkotunk, is mozd viztünk  
egymazst, magunk se tudunk, hova? Valahova  
bizonyosan. — Nem teczik mar nimetnek cotil-  
lion: szeretne mar nicht mitmachen minden fi-  
gurát; mozd mink mondunk neki: „drey mal  
der Tanz.“

Nekünk könyü: mert ha mink lazame-  
gyünk, aszt mondunk othonvaloknak: azir kel  
ilyen sokat fizetünk, hogy ördög vissza ne ho-  
zon ide megind nimet Beamtereket orszagba;  
de nimet kipviselök ugyanezt nem imadkoz-  
hatnak odahaza.

Elib nimet akart benünket ki-ihetztetnyi;  
mozd mink nimetet ki-traktalunk. Majd meg-  
lasunk, kialya-i?

alazatos szolgaja

**Tallerossy Zebulon**

Az „Üstökös“ sem maradhat háttérben „Vörös  
könyvének“ kiadásával, ő is az elavult telegrammokkal  
kezdi státustitkait hirdetni.

## Telegrammok

### VIXLCCCDM — VII tavaszszáig.

#### Beleredi — Bachnak

Rómába.

Sok füst Szadovánál köddé lett. Nyertünk délig,  
— vesztettünk estig — annyi bizonyos. Benedek ké-  
szül Muszkaország felé, elfoglalni répás kerteket. —  
Edelsheim előkerült; Clam-Gallas szárazon, többiek  
porosan menekültek. Kár semmi. Mensdorf indult had-  
sereget keresni. Telegráf helyreállítva. Florisdorfnál  
vermet ásunk. Riadó: *hatalmasan retirálunk*... Han-  
gulat különben kedves. Kérjen pápai áldást mindenre.

**Belcredi.**

#### Bach — Belcredinek

Bécsbe.

Pápa titokban átkoz; nyilván együtt quaterká-  
lunk. Bécsi ajándék brigánsok számára nem tetszik  
Szent-széknak, Párisi luminatio Custozza után sokba  
került Clérusnak. Antonelli kárpótlást követel. Con-

cordátumot Apocalipsist két waggonnal küldtek Por-  
szoknak. Bismark nekünk ajándékozta, megígérte  
előre. Köszönöm jelentést Cseh dolgokról. Helyes!  
maradjon ködbe minden: Solferino maradt felhőbe.  
Kreuzzeitung írja: Váraink tömve ellenséggel; bevo-  
nult Berlinbe 40 zászló osztrák 300 ágyúval. Ez jó  
hir. Bizzák Benedekre az egészet. Proclamálják „*sys-  
temimat*“ ellenvetés nélkül.

**Bach.**

#### Mensdorf — Bachnak

Rómába.

Csehországból visszatértem. Rézpénzben díjzását  
utalványoztam. Utolsó ezüstöt, aranyat „*Nord-Confoe-  
deratio*“ -nak fizettük. Ha pápa haragszik, hagyja ott  
Osztrák követnek kinevezzük a „*magyar király*“ mellé.

**Mensdorf.**

#### Bach — Crenneville tábornoknak

Bécsbe.

Félreértés lehetetlen. Hamis telegrammok kor-  
mány nevében Romába jutottak. Amstdienernek kell  
lenni a bünösnek. Nem ismeri a statistikát, financzma-  
nipulatiót: beszél *Nordconfoederatióról, magyar király* -

ról, réz pénzről, mintha Bécs volna más világon — miniszterekkel együtt. Vezessenek útba situációról.

**Bach.**

**Crenneville — Bachnak**

*Rómba.*

Miniszteriális telegramm igaznál igazabb. Fügszszce magát helyzetünk méltóságára. Nicolsburg után minden lehetséges. Hozza tisztába magát a szent székét ennyiről.

**Crenneville.**

**Mensdorf — Bachnak**

*Rómba.*

Maradjon helyén. Dolgok változnak. Süd Conföderatio, Lengyel királyság. *Fleurütől.* Duna torka Finnland felé kerülve Elzászig mienk lesz. *Beusttól.* Czár ígérte Wienerneustadtig átvenni mindent, ha Rustsuktól Prágáig hidat építünk magyarokkal. Derby, Ali-Pascha felajánlották burkással támogatni Dáciát, in specie. Muszka *illo tempore* jónak látta azt is. Camarilla középutat választott: Kamesatkából kell kiindulni Posenen keresztül Sulináig. Státuskérdésbe előrelátás familiáris kötelesség. Convent-Caszárnya-tanács apu-rozza *principiūmot.*

Végtelen szívódás — *generál confusio* mindenről. Beust módosítja frankfurti toiletjét. *Melange* módra öltözik szászosan. Elfogad boszuállást prágai szülőttön *sine qua non.* Többé nem Finnlandon kell Dunatoroklatból Elzászig kerülni, hanem Rénuson Warsó felé tartva, Dancignak vágni. Valóságos cosmopolita plánum. Van neki vége kettő: mintha volna népszerű hegeliánus *német-orientális* politika. Tetszett négy gyűlésben, kettőben nem. Szerdán minust *plussal* dividálták udvarban. Tanácsközben *Lvrischt* zsidók sequestráltak. Financzminiszterium bevonult Arsenálba. Rémületes futás. *Šauf qui peu.* Beust beleugrik Dunába. Pesten kifogták, mint halat, nem mint németet. Egy vén diák menté életét. Jövő sorsáról nem tudhatni, magyarok Camibálok.

**Mensdorf.**

**Antonelli — Falcinelli bibornoknak**

*Bécsbe.*

Reclamáljon udvar körül. Római távirát felhasználni unalmas drámákra nem engedjük, Capo — *Stagione* kimutatta: 165 napja osztrák követség komoly dolgokkal nem foglalkozik. Florenzből prenumeratiót megszüntették, Kisült Genfből Bécsi telegramm

olesóbb és érdekesebb. Ausztia Zifrán is felsül. Conditionaliter értesitse hiveinket, miszerint terhesen fáj-laljuk; providentialis sujtást visszacsapni lehetetlen. Jövőre viseljenek pánczelt. Congratulálja békét Prágait. Kaptunk levelet Berlinből szepet, — pénzt is vele. Isten nem hágy el. CIAU-NE.

**Antonelli.**

**Falcinelli — Antonellinek**

*Rómba.*

Octoberig hadd mulassák magokat. Szüretkor a normális állapot visszatér. Itt politika nincs, — nem érdemes confusióért politikát csinálni telegráffal. Köszönik a megemlékezést az elhunytak. Alig várom, hogy távozhassam Bécsből. *Che inferno,* CHE IMBE-CILLI ! Giesu !

**Falcinelli.**

**Metternich Párisból — Apponyinak**

*Londonba.*

Beustnak mentve élete. Schmarren helyett sterz-zel traktálják Pesten. Feleséggemmel concertet rendeztek, megünnepelni okvetetlen zoologia capacitást Magyarországon. Nobilis pressiónak eleget tétetek. — Impressionálja Angliát; önkéntesen hajlottunk magyarokkal; elhitetni, hogy német Stokfisch: nem Diák találta fel. *Itt az idő, most vagy soha* codendirozni enigmát. Prágában is ki mit kért, azt kapott. Liberalismus sine fine. Igy conserváljuk magunkat. Részemről ohajtom végét e komédiának. Beust holnap fellép. Ma hivatalosan megesküdt.

**Metternich.**

**Apponyi — Metternichnek**

*Párisba.*

Nem szabad Londonban „liberalismusról“ beszélni. Jó akaratot rontja. Különben is a kormányt compromittálni Gladston-Bright előtt, tüntetés volna részünkről. Pestről írják: Beust milyen korhely. Mindig kártyázik deákokkal. Istenem! ilyen minisztert előnkbe fogadni! Ah! Schmerling, Schmerling! miért nem hallgattál Majláthra. Most újból mi volnánk urak. Ha mindig így tart, szolgálni lehetetlen hiven. Tegnapp Bachot megengedni compromittálni infámisan, ma Károlyit, a burkust, diplomatisch lefözni, — rosz precedens — Cabinetből. *Gsindel* így kap fel.

**Apponyi.**

(Folytatása jövő alkalommal.)

## Casusnovus asszonyosság és Német úr



— Uraim és dámáim! ime itt van a rengeteg fejedelme, az oroszlán. Szokásánál fogva a legvérengzőbb. Kinn a mezőn csupán hússal és prófunttal él; vénségében grófi titulussal és penzióval. Tetszik látni, hogy egészen meg van szelidítve. Még le is ül velem egy asztalhoz. Én meg fogom mutatni a tisztelt közönségnek, hogy nem félek tőle. Azt teszi, a mit a próbán betanítottam neki. Ime, szájába teszem a kezemet, és nem harapja el. Sőt azt is megteszem vele, hogy a legkedvesebb falatját kivesszem a szájából. No ő azt persze jól tudja, hogy megint vissza fogom adni.— Au wé! Segítség! Herr von oroszlán: ez nincs a partitúrában! Német ur, segits, mert megesz!

# productiói az ügyes közös népszínházban



— Uraim és dámáim! Ne tessék megijedni. Egy kis improvizáció volt az egész, minden komolyabb következtetések nélkül. A szerepemtudó oroszlán már más kalitkába tétetett át. Az asszonyságnak semmi baja sem történt; már be van kötve a keze, s folytatni fogja a productióit ezentul jobban dressirozott művészekkel. Kérjük ezutánra is nagy becsü pártfogásukat. És hogy ne tessék a dolgot komolyan venni.

## Peregrinatio.

Életkép.  
(Vége.)

Ezután gondolkodásba merült el néhány napig ; se szólt, se beszélt senkihez. Nem volt senkie, a kiért maradnia érdemes lett volna. Elhatározta, hogy elmegy valamerre.

Egy vasárnapi napon tartott predikációjába név szerint szötte be hívei közül azok nevét, kik egyszer vagy másszor valamely bűnt követtek el, s mindenkinek szám szerint számlálta el azon bűneit, melyeket a köztudat neki tulajdonított.

Tudta, hogy ezentul nem lesz maradása, a mint-hogy még benn volt a templomban, sőt még a szószeckről sem szállt le: már a fenyegető zúgás, mozgás tudára adta, hogy legjobb lesz útnak eredni.

Ugy is tett. Meg se várta az isteni tisztelet végét, kijött a templomból, kezébe vette podgyászát, a mi Petőfi összes költeményeiből állt, s botját, és azzal egy mellék uton kisietett az erdő felé.

Hajh a jó könyviak alig várták az utolsó ének-szót, hazarohantak ki botért, ki más kézbeliért, s azzal utezu, utána a káplánnak azzal a szent szándékkal, hogy a hol megtalálják, jól eldöngetik.

Utközben találkoztak a kadarkutiakkal, a kik meg épen a papjuk ellen mentek panaszt tenni az es-pereshez.

— Hová sietnek kegyelmetek ilyen nagy erővel ? kérdik a kadarkutiak.

— Hát a káplánunk elszökött, azt akarjuk elfogni, — feleltek.

— Soha se bántsák kigyelmetek, jöjjeetek hozzánk, adunk mi helyette papot is, kettőt!

Torkukra forrt a szegény kadarkutiaknak ez a jámbor szándék, mert ugyan isten nevében jól eldöngettek ére te őket a boszus könyviak.

Igy végződött ez a kellemetlen história

Cseke pedig nyakába vette az országot. Peregrinus lett.

Legatiók, supplicatiók idejéből, deáktársak, honvédpajtások közül sok jó ismerőse volt az ország minden vidékén. Meglátogatta őket sorra. Előhozakodtak multakról! Sok öröm és sok bánat forrása volt mindig az ilyen beszélgetés.

Világnézete mindig sötétebb lett, magaviselete mindig talányosabb. Excentrikus viszonyoknak, rendszer kerékvágásából kiütött nemzeti életnek korösszűlötté lőn.

Egy nyáron Balaton-Füredre vetődött jó ismerőséhez, a tanítóhoz. Tolnainak hívták a tanítót, s szelid,

szerény, jóra való fiatal ember volt. Egy vadászat alkalmával épen akkor halt bele a Balatonba, mikor Cseke is vele volt.

A tanítónak maradt egy kis kutyája, azt magával vitte Cseke.

Ez a kutya volt azután mindennapi kísérője, barátja, társalkodója. Ezzel, meg a színészekkel. t. i, vándor színészekkel mulatott legjobban.

A színészeket nagyon szerette, azok is őt. Sokszor erőltették a színészi pályára, soha sem sikerült nekik rávenni, attól idegen volt.

Egyszer egy vándor színész társasággal Komáromba tévedt.

Komáromban van a színészek patronusa, az öreg Sz. J., ki valamennyi Komáromban megfordult színész társaságért mindig jót szokott állani, noha ez mindig pénzbe került. Néha saját kertjében is építtetett szinkört. Különben áldott, jó ember, s prototypusa az n táblabíró fajnak, mely, fájdalom, innen-onnan kiveszni készül.

A színészek megkérték az öregot, hogy vegye rá Csekét arra, hogy álljon közibök.

Meg is kísértette az öreg, de bizony nem ment semmire.

— Szinpadon se akarok én lenni — szólt Cseke — se király, se királyi szolga.

Radicalis gondolkodásu ember volt az öreg teljes életében, de mégis nagyot nézett erre a nyilatkozatra. Hanem hiszen nem is maradt étlen szomjan asztalánál a peregrinus.

Találkozott egyszer Cseke egy másik peregrinussal is, Nagy Janinak hívják. Villogó élez és keserű humor az egész lélek.

Cseke sokáig társalgott Nagy Janival. Egészen elmerült e csodás lélek nyilatkozataiba. Nagy Jani elbeszélte egész élete történetét, s midőn kérdezte Csekét: mit szól rá? ez nem szólt semmit, hanem mutatta Petőfiből e két sort:

„Haszontalan história az élet,  
Miért is van, és miért nem végtelen?“

Elváltak egymástól, s csak azután jutott eszükbe, hogy mégis jó lett volna tán egymás nevét megkérdezni. Soha se látták azóta egymást.

Három évvel ezelőtt találkoztam utoljára Csekével. Nagyot öregedett, mióta nem láttam. Kérdeztem tőle:

— Most is élsz még ?

— Nézd ezt a kutyát — szólt — ezt csak nem hagyhatom árván. Mi lenne belőle? — Az a fránya eő mintha értette volna a beszédet.

— És bar legyen nevetséges, de kimondom, hogy azon körülményben, miszerint a nemzeti élet szabad fejlődését gátló viszonyok közt a semmi idegen elem által nem érintett tösgyökeres magyar egyéni szellem inkább elcsenevészül, mint orrgyilkossá válik, vagy az idegen légkörben otthon találja magát, s kibéküljön kibékíthetlen elleneivel, ismétlem, ezen körülményben nemzetünkre nézve, a jövődő becsületes szerepének zálogát látom.

### Szamielisz püspök III. levele a „Pesti Napló“ szerkesztőihez.

Mászó, martius 19. 1868.

Édes barátim!

*Rákosi, Gyulai* locuti sunt!

Most már elmondhatjuk: „*nec portae inferi praevalent adversus nos.*“

Ha ily két politikai capacitás nyílt sisakkal lép a sorompóba, nincsen mit többé tartanunk az ellenfél győzelmétől!

Victoria, győzelem! A capitolium meg van mentve! Örömben szeretnék benneteket végig pusztítani *Ludasitól és Pulztól* kezdve egész *Rákosiig és Gyulaiig*.

Hanem furfangos ficzkók vagytok ti! Mi, itt a vidéken azt hittük, hogy azokat az ákombákumos jegyű, s az abcén végigmenő betűjű czikkeket lapotokban Ludasi barátunk írja, s ime kisül, hogy Rákosi és Gyulai irták.

Az a menykő pincernarum magister (ki mellesleg mondva, dühös tigris, de tudjátok, bizonyos okoknál fogva jó viszonyban kell vele lennem,) azt a sületlen vicezet csinálta, hogy *Keglevich* mégis ügyes sportsman, „mert a *nyulakat* kiugratta a bokorból.“ Majd megpukkadtam mérgemben, mintha bizony Rákosi és Gyulai nyulak volnának, de nevetnem kellett akaratlanul is, mert hát — a pinczekulesök az ő kezében vannak, és extraserialiter egy kis „poculum charitatis“ jól esik ez embernek.

Hogy Gyulai ért a dologhoz, azt már megmutatta tavaly, midőn a hevesieket a dinnyetermelésre terelte, miért nemzetgyomrászati tekintetben minden dinnyeevő nemzet hálijára érdemes, mert mint hallom, azóta *Kovács Laczitól, Csiky Sándortól, Papp Palitól* és *Németh Bereczitől* kezdve minden hevesi dinnyetermesztésre adta magát, de hogy *Rákosi* is oly nagy politikai capacitás legyen, azt ugyan „*Aesopus*“-ából ki nem betűztem volna.

Mióta tudom, hogy Rákosi és Gyulai irtak azon sok mindenféle jegy és betű alatt, melyek, mint csillagok ragyognak lapotokban, azóta minden névtelen czikketeket elragadó gyönyörrel olvasom.

Valóban, nem tudnám, melyiknek adjam az elsőséget.

Gyulainál mindenekelőtt a szók rende, ragozása, egyszerű és összetett mondatai, szóegyeztetése, színvonzata, mondatai összefüggése, a mondatok pontozása, rythmusa, prosodiája stb. kötik le a figyelmet, nem említve a velőt, élt, érvet, melyekkel még egyes betűje is tele van, míg Rákosinál az állambölcsészet, politikai nagy igazságok, axiómák, tiszta fölfogás és valódi státusférni bölcsesség ragadják meg a quóták és delegatiók iránti forró szeretettel eltelt minden igaz hazafi keblét.

Ti volt, levő és leendő státusférniak, politicusok, diplomaták, vezérczikkirók, ti angol, francia és német nagy lapok, ide jertek és bámuljátok a „Pesti Napló“ két megdönthetetlen oszlopát, e két Herculest a politikában, kik Toldi Jánosként földhöz vagdalják Tiszát, és az egész „Hon“-t, belemarkolnak a „Magyar Ujság“ üstökébe, s légben tánczoltatják, mint *Kinizsi* a törököt, ide ti *Machiavel, Talleyrand, Palmerston, Pitt, Metternich, Besze János, Kerkápolyi és Grivicsics*, tanuljatok *Rákositól* és *Gyulaitól*, kik az exigentiák tudományát a nagy „Pesti Napló“-ban utólérhetlen magasságig képviselik.

Hanem hát *Paulo* majora canamus is. Menykő gyerek az a *Grivicic*, vagy *Grivicsics*. Ugyancsak elevenen találta a baloldalt. Én, az igazat megvallva, örültem az egész jelenetnek, mert a hol csak lehet valamivel a baloldalt boszantani, ott elememben vagyok, azután nem nagy fontosságúnak tartottam a dolgot, mert tudtam, hogy „a tábornok által kútba dobott követ“ *Gyuláék* ügyesen ki fogják húzni. És nem csalódtam. (R) értesítése szerint „elmult a fergeteg, újra beállott a nyugalom.“ Nem is tudom, mit heveskedett *Perczel*; mintha bizony ha nem is épen oly drasztikus, de szintén keserű labdacokat nem nyelletek volna el velünk Bécsben! No de mindegy, elmult a fergeteg, helyreállt a nyugalom, *Grivicsics* furdőre utazott, és delegátus barátaink hozzák a sok husvétii piros tojást magukkal, melyeket a közös miniszterium küld az országnak.

Nagyon tetszett itt a vidéken *Andrássy Gyula* ő excellentiája föllépte a delegatzió 17-ik ülésében *Ghicz* ellen, és népszerűségét, melyet az országgyűlésen mondott beszédei közül néhány által igen emelt, még inkább megszilárdította. Igen helyesen tette, hogy a terrorismust, melyet a baloldal a delegatzióban gyako-

rolni kívánt, el nem fogadhatja, és ideje volt valahára azt a dühös, hetvenkedő, féktelen *Ghyezyt* rendreutasítani. Minket bizony a kisebbség ne terrorizáljon, hanem táncszoljon úgy, a mint mi fűtyülünk neki! Vegye ő excellentiájának legmélyebb tisztelettel eltelt kebelem emanatiójának ez őszinte manifestatióját kegyesen, és legyen meggyőződve, hogy e föllépte a nemzet jobbjai szívének táblájára érezbetükkel lesz bevésve, melyeket onnét a baloldal minden machinatiója sem képes letörülni, és ha mégis dicsősége napjai ragyogásából származó élményeit a távolból zúgva hömpölygő *tiszta* áradat fenyegetni találná, ne rettegjen: *Rékosi, Ludasi* és *Gyulai* a szellem fegyvereivel, *Gelich* a honvédséggel megvédik karos székét, és „*nec portae inferi praevalent adversus nos hatvanhetesianos.*”

Hívetek

**János.**

U. i. Nem tudtok egy megyés püspökséget üresedésben?

### Spitzig Itzig levelé Khokas Morezihoz.

Thekintetes szerkesztőleiben! Wie hájszt? hogy Ich bin ein Schrifsteller, Sie sind ein Schrifsteller, legyünk per the tü! tehát:

Khedves thisztességes khortárs!

Olvastad khortárs college barátom, milyen phompásan kiszabadosultam magamat a malerből, a mit leírtál rólam az östökösös ojságba? Fájn gondulat! Leírtam barátom, hoid milyen szépen, udvariasan fogadtál engemet thisztességes lakásodon, mikor elmentem hozzád, és megírtam a quittungot 40 fájn forintért, a mit gorombaságomért adott nekem a gróf Thelekes. Ünsere Leitok azt ghundulták, hogy majd etwas e hausmeister átadja nekem az 50 forinthat, és ha be akharuk menni a Jókhai Móriczhoz, majd valami be-dienter széphen auf magyárisch kidubál. Én meg megírtam, hogy szépen fájnol fogadtál, és megmaradtunk per the tü. Meg vagyok rehabilitiozva a küzvéleményben. E szerint ragyogósan be van bizonyosítva, hogy a Spitzig Itzig jeles diplomát!

Van is irigysége azuthánd! Ott van a régi pojtásom a Lügewakker. Ő is szeretne olyan hírességes ember lenni, mint én. A szerkeszthü nem veszi be az originale arthikusait. Ebbül ő a szegény, akhar ma-

gának tschinálni egy khis khapitalist mit 100 percent. Elmegy a másik Lloydba mit einem Eingesendet; ez a másik persze elfhagodja für netto sieben Gulden 52 kr. és 50 kr. extra stempli, meg kontóra is adták az egészet, és felírták a Hauptbuchba „Soll Nagy Harang.“ Ebbe a fájn Eingesendetbe volt, hoid a híres szerkhesztő utálta azelőtt a fukhagyma szagot, most meg a rúzsaszagtól mindjárt elájul, és a fukhagyma illattól jobban lesz, mint a legfinomabb medicinától; meg hogy az ü articulussaitól nem akar fizetni, mert khoránsem hogy nem jük, de sukkal jobbak, mint az ü khegyelmes redakteréé. Az én phajtásom nem olyan jó diplomát, mint a Spitzig, mert azt khalkulált, hogy a szerkhesztős majd felel, azután persze ü visszareplikázhatja aus dem ef ef, szörnyességesen, dühösen, és van név, hir, meg ditschőség. De hiába, senki sem felelt a phojtásomnak; mikhor már negyedik nap nem talált feleletet, fhöbe akarta magát löni, a szivibe mártva a koppantót, de nem tette, és most nagy az ü szomorúsága, hogy nem olyan híres Schriftsteller, mint a Spitzig Itzig.

Ezt különben csak azért irom, hogy szolgálhasak valami pikhántos ojdonsággal. A mi engem illeti, még mindig megvagyok a régi kompániásos kseftembe; echt ungarisch: mutyi a Móriczczal, meg avval a harmadikkal, a ki *stille Gesellschafter*, és nincsen a neve beprotokollirozva.

Egyébirányosan maradok a te echt tsehárdásos pojtásod

**per Spitzig Itzig et Comp.  
Sohn Árpád.**

**Adoma.**

— Melyik napi lapot fogod a jövő évnegyedre megrendelni? — kérdi egyik előfizető a másiktól, ki színte, mint ő, a baloldalhoz tartozik?

— A „Pesti Naplót“ — lön rá a felelet.

— Csak nem tagadod meg előbbi elveidet? — kérdi tovább csudálkozva.

— Épen nem! De ha azt magát olvasom, úgy mindig fogom tudni: mi van a „Hon,“ „Hazánk-“ és „Magyar Ujság“-ban olyan, mi az ő szemébe szálka, és a mi neki nem tetszik ugyan, — de a nemzetre és alkotmányunkra nézve kívánatos!

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

**Jókai Mór.**

(Lakása: Orszáгут 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Folák.*

Mai számunkhoz van mellékelve: az „Üstökös“ előfizetési felhívása.